

Слѣдъ това взима се една дълга трѣба, на която едната страна е дървена, а другата — желѣзна; втапя се желѣзния край въ стѣклената пихтия, на който се вдига една голѣма капка; отъ къмъ дървената страна човѣка духа съ уста въ трѣбата и отъ капката става мехуръ. Мехура се прѣципнува съ особни клѣщи или калѣпи и шишето става, каквото го иска майстора му.

Има си сестрица.

Рассказъ.

Въ София има една голѣма махала, която се нарича „Юль Бунаръ“. Въ тази махала има много бѣдни хора, ала най-бѣдна бѣше една жена — кака Добра. Тя бѣше вдовица съ двѣ малки дѣчица: Тодорка на осемъ год. и Владѣо — на двѣ. Нищо свое нѣмаше горката вдовица: ни кѣща, ни покѣщнина; защото мжжътъ ѝ, бачо Велко, много години лежа отъ една лоша болестъ, та всичко испродадохъ и похарчихъ за лѣкарства, ала нищо му не помогна, той умрѣ. Седѣхъ въ чужда кѣща, въ една ниска и проста стаица, за която плащахъ петъ лева на мѣсецъ наемъ (кирии). Кака Добра много обичаше своитѣ двѣ дѣчица, защото бѣхъ добри и милички, като ангелчета. Тя всѣки день отиваше по богатитѣ кѣщи да пере, да преде, да мие дѣски или да бѣлосва стѣни съ варъ. И за тѣзи нейни трудове тя получаваше по нѣщо, та прѣхранваше дѣцата си и заплащаше наема на стаичката, въ която седѣхъ.